

“Si no hi ha finançament, això se’n va a fer punyetes”

Joan Carretero (Tremp, Pallars Jussà, 1955) és conseller de Governació i Administracions Públiques de Catalunya; abans va ser alcalde de Puigcerdà. Diuen d’ell que no és un polític “tradicional”, que diu les coses pel broc gros. I, de vegades, això li ha dut més d’un problema.

Hi ha qui diu que vostè és “el conseller d’ERC” al Govern de la Generalitat.

—No em consta. Sóc un més. Afortunadament, en som uns quants. Potser sóc el que cuido menys el meu vessant mediàtic. Com em va definir algú, es veu que no sóc un bon polític des del punt de vista tradicional de les formes polítiques. Suposo que, tradicionalment, els polítics tradicionals xerren molt i no diuen gairebé res. Suposo que jo no dec fer el mateix.

—**És certa l’hegemonia que sectors nacionalistes i independentistes atribueixen al PSC dins del tripartit?**

—El que és cert, i una obvietat, és que el soci majoritari del Govern és el PSC. Per tant, nosaltres som els segons en importància, no som els majoritaris. Tenim 23 diputats al Parlament de Catalunya. Aquesta és la nostra força, ni més, ni menys. Però, tot i així, tothom ens reconeixrà, ja ho ha dit Carod en altres ocasions, que els grans temes polítics que avui estan plantejats són els que Esquerra havia proposat de sempre. Gairebé des de la primera legislatura, recordo quan completament sols demanàvem la reforma de l’Estatut. També estàvem sols quan denunciàvem que el sistema de finançament generava un dèficit fiscal creixent. Ens preniem de broma. I així també amb molts altres temes.

Ara bé, és tota una altra cosa que, per desgastar-nos, determinada gent, algun sector diguem-ne nacionalista, vulgui dir que Esquerra no pinta res, que no és capaç d’imposar les seves tesis. Però, repeteixo, no les podem imposar perquè no som majoritaris.

La paradoxa és que altres sectors ens presenten com la part díscola del govern, la que no sap governar.

No és veritat que nosaltres no hi pintem res, ni que siguem més forts. Això sí, som una força que hem aconseguit posar sobre la taula els grans temes del país, que esperem que surtin bé; i per altra banda som una força que és capaç de governar i de gestionar com qualsevol altra.

—**Quin balanç fa Esquerra de l’estratègia dels acords del Tinell?**

—L’aposta estratègica d’Esquerra, cada dia que passa, es demostra més vàlida. Una altra cosa és que diverses circumstàncies que s’han donat durant aquests mesos han fet perdre de vista que l’enfocament era correcte, i si només mires aquests afers pots pensar i fer creure que l’estratègia era errònia. Recordarà l’anomenat “afers Carod”, que va marcar una inflexió, que va fer pensar a alguns que anàvem cap a un escenari on ERC hi pintaria poc. És evident que no és el mateix tenir Carod al Govern que no tenir-lo, però el que està clar és que no ha canviat el paper

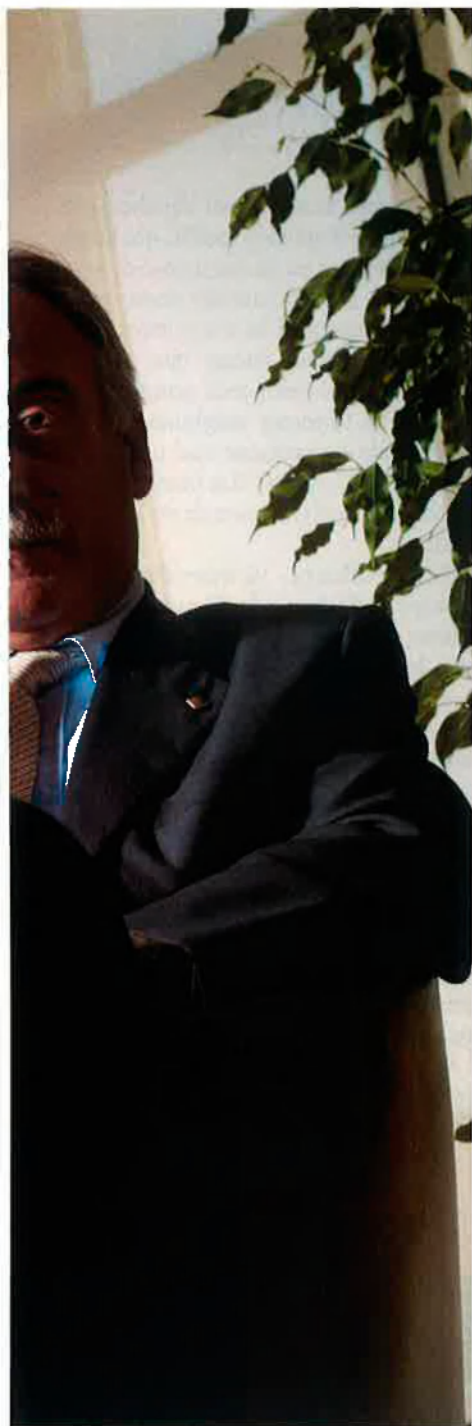

JORDI PLAY

d’Esquerra a l’executiu. Avui, seria inviable que només CiU i ERC estiguéssim demanant una reforma d’Estatut, sense que el PSC hi estigués implicat. Per tant, crec que l’estratègia és la correcta.

—**En l’Estatut i el finançament, la funció d’ERC ha de ser bàsicament de mediació entre el PSC i CiU?**

—És evident que Esquerra ha de defensar al màxim els nostres postulats, per intentar que quedin al màxim de reflectits en les propostes que sorgeixin. Però és impossible que la tercera força del Parlament de Catalunya plantegi imposar les seves tesis a les altres dues majoritàries! Si algú pretén que sigui

l'Estatut o el finançament d'Esquerra Republicana és que no es vol adonar del que és la realitat.

El dia que tinguem una majoria àmplia al Parlament, no imposarem tampoc les nostres tesis, però sí que podrem fer el que vulgui ERC. Més que mediadors, hem de fer de catalitzadors, per fer que això pugui avançar. Un paper important del partit és evitar que aquest procés constituent que vivim s'encalli. Com que és evident que amb CiU podem compartir determinats models territorials o institucionals, i que amb el PSC en podem compartir uns altres, nosaltres podem fer aquest paper catalitzador. Però les dues forces majo-

ritàries continuen sent aquestes dues, i ningú no ens pot demanar la responsabilitat que les urnes no ens han donat.

—Tal com estan anant les coses, creu que hi haurà nou Estatut i finançament?

—Crec que sí. A Catalunya, excepte el PP —que tampoc no té una actitud obstruccionista—, totes les forces polítiques han mostrat interès per fer que s'aprovi un nou Estatut i finançament.

Ara, això no serà la proposta d'un sol grup, perquè ningú no té prou força sol. Per tant, ningú no estarà satisfet al cent per cent d'una proposta que no serà la pròpia, sinó la consensuada entre tots. Crec que hem de trobar l'espai de màxim comú per fer la proposta suficient per a aquest moment de Catalunya.

“El pla B d'Esquerra és que això [l'Estatut i el finançament] funcioni. ERC no es pot permetre el luxe que fracassi l'Estatut”

—Quina alternativa té ERC, el pla B, vaja, si finalment no hi ha Estatut?, tornar a allò del “peix al cove”, com deia José Zaragoza?

—No, el pla B d'Esquerra és que això funcioni. ERC no es pot permetre el luxe que fracassi l'Estatut. Aquesta és precisament la gran aposta que va fer el partit amb aquest Govern.

—I el pla C?

—Que funcioni. Nosaltres no ens podem plantejar cap altre escenari que no sigui que això funcioni.

—Però, en política, no sempre surt el que un planifica...

—Sí, però si un hi insisteix, al final se'n surt. Això sí, no podem abaixar la guàrdia. És que si no aconseguim un millor finançament, això se'n va a fer punyetes. Tènim un sistema sanitari i un sistema educatiu mal finançats, amb un enderrament d'infraestructures de fa anys... Tot això fa que Catalunya s'empobreixi. I no ens ho podem permetre. No podem estar frivoltzant amb plans B, si això no rutlla. No, no. El pla B és que funcioni.

—Però creu que s'arribarà al consens, a Catalunya?

—A Catalunya no fracassarà, n'estic segur. S'ha avançat tant amb l'esforç de gairebé tots per fer possible de tirar-ho endavant que la majoria de ciutadans

de Catalunya no entendrien res de res si això no avançava.

—Vinculat a aquest debat, hi ha la llei electoral i la reordenació territorial, dos temes diferents però molt lligats l'un a l'altre. Quina és la situació d'aquestes reformes, prioritats també en els acords del Tinell?

—Continuen sent prioritats. Ara, però, som en un moment concret on tot està enfocat cap a l'Estatut i el finançament. Per tant, aquests altres aspectes, en què el Govern ha avançat molt, amb tots els estudis i les consultes que es fan, per una qüestió tàctica d'optimització d'esforços estan dirigits en el debat estatutari.

—De la llei electoral, hi ha alguna proposta de treball ja embastada?

—Crec que s'han de combinar dues realitats, la màxima proporcionalitat possible i una representació territorial garantida. Com més proporcional sigui, els resultats reflectiran al màxim possible la voluntat dels ciutadans. Però també hem de tenir present que Catalunya és una realitat demogràfica absolutament desequilibrada. La meitat de la població viu, potser, tan sols en el dos per cent del territori. Llavors cal que hi hagi una llei, com passà a tots els països del món, que faci una certa ponderació territorial. Per tant, hem de fer possible aquestes dues realitats, la proporcionalitat i que els territoris siguin representats al Parlament. Això passa a tot arreu.

Ara, aquí intervé, i no ho hem d'amagar, la diferent implantació territorial dels diversos partits polítics. Hi ha partits més implantats en zones més rurals, i altres de més majoritaris en el món urbà. Per tant, el que no pot ser és que el món urbà estigui absolutament representat i el món rural, per contra, no, per aquesta desproporció demogràfica. Això és el que hem de tenir present en la llei electoral, que tot el país se senti representat a les institucions.

Enric Rimbau